

GARAY

(E)MLÉKKÖNYV

Szekszárdi Garay János Gimnázium

Kedves Olvasó!

Az (E)mlékkönyv második évfolyamának kiadványába a 2023-24-es tanévben érettségizett tanulók alkotásai közül válogattuk a következőket:

Zei-Horváth Liza: Földöntúli álom (novella)

Görcsös Ákos: Szerelem völgye (vers)

Görcsös Ákos: Trója túra (vers)

Görcsös Ákos: Tűz (vers)

Deák Júlia két festménye

Szabó Rebeka rajza

Köszönjük az alkotók ajándékait! Életük további céljainak eléréséhez sok sikert,

a Garay (E)mlékkönyvben lapozgatóknak pedig kellemes szórakozást kívánunk!

Ze-Horváth Liza: Földöntúli álom

Krisztike anyukájával élt, de nem is akárhol, Magyarország szívében, Budapesten egy IX. kerületi kisházban. Ahol minden volt, csak nyugalom nem. Ez is egy ilyen nap volt, amikor rengeteg teendő akadt a háznál, mire hazaért, már koromsötét lett, ezért a kislány rögvest az ágyba vetette magát, s úgy aludt, mint a bunda.

Másnap reggel Rozinak, az anyukájának reggeli kakaója mellett csillogó szemekkel mesélte el, hogy milyen izgalmas kalandban volt része az éjszaka.

- Képzeld, anya, olyan csodásat álmodtam az éjjel! – kiáltott fel Kriszti.
- Oh, drágám, már megint tűzoltó voltál? – puhatolózott Anya.
- Nem-nem, ez most sokkal durvább lesz – mesélte izgatottan a kislány.

Egyszer volt, hol nem volt, még az Óperenciás tengeren is túl, a Prométheusz parkban élt három beszélő mókus, akik arra voltak kiképezve, hogy Tomnak, az úrhajósnek segítsenek, aki nem melleleg másodállásban varázsgomba termesztő volt (de ezt nem sokan tudták róla, hiszen még is csak egy úrhajós volt).

- Beszélő mókusok?! – vágott közbe Rozi, az anyuka.
- Igeeen. Ella, Lina és Mici (legjobb barátok, pont úgy, mint én meg Klau).
- Oh, értem, akkor ők tényleg igazán jó barátnők lehetnek – felelte az anyukája.
- Igen, tényleg azok, na, vissza a storyhoz - mondta erőteljesen Krisztike. Tom volt a fővezér, a rágcsálók meg a segédei, fő feladatuk az volt, hogy egy nemzetközi fesztivált szervezzenek a Marson. Ez igen nehéz feladatnak bizonyult számukra. Nem csak azért, mert az úrhajós néha napján túltolta a varázsgombát, de azért is, mert sok beszélő állat és ember félt elhagyni szeretett földjüket, a Jupitert.

Anya! Ne nézz így! Igen tudom, elég furcsa, hogy nem itt élnek a Földön, hanem valahol az Űrben. Ez nem olyan fontos... a lényeg az, hogy Micit elrabolták!

- Elrabolták! De hogyan? – kérdezte kíváncsian Anya.
- Jaj, anya! Ne ugorjunk ennyire előre, hidd el, tovább fogom mesélni – dűnnyögött vissza a kislány. Az első este történt, amikor a mókus lányok kitalálták, hogy jó lenne elszabadulni innen, és ekkor jött az az ötlet, hogy mi lenne, ha szerveznének egy bulit a MARSON. A barátnők elmesélték a tervüket Tomnak, aki meglehetősen jól fogadta a hírt, sőt, mi több, tetszett is neki ez az ötlet. Így ez lett a fő céljuk: rendezni egy nemzetközi fesztivált. Ella, Lina és Mici azon nyomban nekiálltak a szervezésnek. Először is közvélemény kutatást tartottak a városban. A város neve Kriszténia volt – jegyezte meg boldogan a kislány.
- Nagyon szép neve volt, bár a Rozénia jobb lett volna ☺ – vágott közbe kuncogva Anya.
- Jaj, anya, ne viccelődj már! – nevetett fel Krisztike.

A felmérés igen jól sikerült. Az elefántoknak tetszett a legjobban az ötlet. Csak az a probléma, hogy szegények nem igen férnek be az úrhajóba. Ami azt jelentette, hogy még egy nehézséget meg kellett oldaniuk: új és nagyobb úrhajót kellett építtetniük! Szerencsére találtak egy megfelelő embert hozzá, Zsoltit, a békát! Aki szíves örömet vállalt az úrmasina elkészítését. Egy hónappal később végre elkészültek a munkálatokkal. Szerencsére nem tartott olyan sokáig, mint gondolták, így mindenki elkezdhetett készülődni. Nagyok és kicsik egyaránt várták A NAGY UTAZÁST. A város apraja--nagyja egyaránt süttött, főzött, pakolástak, haját festettek, mindent elintéztek, amiket mi is szoktunk utazás előtt. Június másodika lehetett, mikor útra keltek. A Jupitertől a Mars igen messze volt. Légi távolságban úgy kb. 2 nap. Addig biza igen nagy veszekedések és kibékülések voltak a gépen.
- Veszekedések! Mégis milyen veszekedések voltak? – kérdezősködött Anya.
- Tudod, ilyen tipikus témák: ki használja elsőként a fürdőt, ki hova ül, stb. – mondta Kriszti. Június negyedike volt, mikor földet értek. Tom és a mókuskák azon nyomban nekiálltak a szervezésnek. DJ Dominikot tették meg zenefelelősnek, aki már az otthonukban bizonyította zenei tehetségét. Szőke Szilvi volt a dekorációfelelős. A többiért meg a barátnők és az ifjú úrhajós volt a felelős.

- Szőke Szilvi! Mint a Tanító nénid? – kérdezte csodálkozva az anyuka.
- Igen, ő volt, gondolom azért, mert alvás előtt megcsináltam gyorsan a matek házit, amit tegnap feladott szorgalminak – jelentette ki büszkén a lánya, Kriszti.
- Remélem, azért nem olyan gyorsan... - morogta mérgesen Anya.
- Nem, nem! Nagyon jó lett szerintem – mondta elégedetten a kis hölgyike. De aztán... Anya, most ne ijedj meg, mert innentől kezdve picit ijesztő lesz! Ella, Lina és Mici az új bolygónak a felfedezésére indultak, mikor a távolban lépteket hallottak, hiába fordulgattak hátrafelé, nem láttak semmit, csak a kietlen tájat. Az út felénél járhattak, mikor Micike feladta a sétálást a barátai nagy szomorúságára, de megígérte, hogy itt ezen a jó nagy kavicson leül, és nem mozdul, míg vissza nem érnek.

Pár órával később Ella és Lina élményekkel telve jöttek vissza a nagy túrából, megjegyezve minden egyes kis részletet, hogy kedves Micinek mindent el tudjanak mesélni. Mire odaértek, a kis mókusnak se híre, se hamva nem volt, mintha a föld nyelte volna el. Ella és Lina azonnal barátnőjük keresésére indultak. Miután majdnem mindenhol körülnéztek, és lelküket is kisírták, fájó szívvel, de abba kellett hagyniuk a keresését, mert beesteledett. Másnap reggel egy levelet találtak az úrhajóra tűzve. A levélben ez állt:

„Ha épségben vissza szeretnétek kapni a barátnőtöket, akkor keljetek át a nílusi ösvényen, utána végig egyenesen, míg meg nem látjátok a barlangunkat (térképet is csatoltunk hozzá).

Üdvözlettel: Az Űrlények”

- Uram atyám, ez tényleg kezd ijesztővé válni, már kíváncsi vagyok, mi lesz a vége! – kiáltott fel Anya.
- A mókuskák könnyüket visszatartva próbáltak megoldást találni a problémára. Úgy döntöttek, hogy reggeli után azon nyomban nekivágnak a keresésnek. MENTŐEXPEDÍCIÓT indítottak.

Reggel tíz óra körül nekiláttak a keresésnek, szerencsére a térkép segítségével hamar odaértek. Vittek magukkal egy zsáknyi pénzt, hogy kiváltsák Micit, remélve, hogy ez elég lesz hozzá. 1 órájukba tellett, mire a barlanghoz értek.

Az üreg nyirkos és hideg volt. Lina szerencsétlenségére rengeteg pókhálóval és patkánnyal találkoztak az utuk során.

A kutakodás közben nagy fénycsóva jelent meg előttük, gyorsan odasiettek ÉS OTT...

- IGEN, ÉS OTT? MI TÖRTÉNT? – faggatózott Anya.
- Hááát, nem tudom, ekkor ébredtem fel – válaszolt szomorúan Krisztike.
- Oh, milyen szomorú, pedig azt hittem, hogy happy end lesz a vége ☹️ - búslakodott Anya.
- Szerintem az lett volna – jegyezte meg kedvesen a lányka.
- Én is bízok benne, hogy minden a lehető legjobban alakult. Na, jól van, de most már igyekeznünk kell, mert különben el fogsz késni az iskolából! – mondta Anya.
- Rendben, igyekszem – válaszolta Kriszti, és egy nagy puszit nyomott az anyukája arcára, majd el is indultak a napi teendőiket végezni.

A kislány többet nem álmodott erről a világról, így sajnálatunkra soha nem fogjuk megtudni, hogy igazából mi történt Micivel, csak remélni tudjuk, hogy minden a legjobban alakult a szereplőinkkel!

Görcsös Ákos versei
Szerелеm völgye

Tavaszi volt akkor, erre emlékszem,
Egy csuklyás alak fogta meg kezem.
Feketében volt és egy szót se szólt
Nem ellenkeztem, vettem a tempót.

Árkon-bokron és erdőn keresztül
Vitt magával, mint aki menekül.
Jó óra múlva megállt, rám nézett.
Szólni akartam, de csendre intett.

Szétűrt a lombot és mutatott:
Ilyet még nem láttam! – ámultam ott.
Egy hatalmas kanyargó folyóvölgy,
Égig érő bükk, s terebélyes tölgy.

Egy részen egészen rózsaszín lomb:
Cseresznyefával volt tele egy domb,
Virágzott mindnek az összes ága.
Tündéreknek lehet ez világa!

Beléptem oda s beleszédültem,
Hirtelen egy mohás kőre ültem.
Madarak csicseregtek felettünk,
Egymásra néztünk, s mindent feledtünk.

A szél hosszú haját lobogtatta,
Arcát pedig lágyan simogatta.
Vállára a lomb szirmát hullatta,
Bája szívemet megdobogtatta.

De szólni nem tudtam, csak néztem őt,
Nem látta, még ilyen gyönyörű nőt.
Fekete ruháját már ledobta
Ezzel szívembe magát belopta.

Fehérben állt meg aztán előttem,
Utolsó esélyem is ellőttem:
Tétováztam és meg nem csókoltam.
Felébredtem – ezt mind csak álmodtam?

Trója túra

Egyszer jártam a legendás romok között,
Oszlopok magasodtak a homok fölött.
Ott álltam, hol egész Hellász megütközött,
Mikor győzhetetlen fal állt e hely körül.

A túravezetőm – egy szakállas török –
Unalmas monológja Trójáról örök.
Miért nem mesélheti el inkább a rög
Miként küzdött itt trójai és a görög?

Hogyan szerezte nevét hős Akhilleusz,
És hogyan vert át egy várost Odüsszeusz?
De kinek a pártjára állt dicső Zeus?
Rá nem volt szükség, mert harcolt egy génusz.

Mikor már megunták a hosszú ostromot,
Egy cselt kieszelve otthagyták a romot.
Építettek egy óriási faló szobrot,
Belsejében negyven görög megbújhatott.

A titkos bevetés bizony veszélyes volt,
De minden görög hős akart lenni, vagy holt.
Így becsületükön nem esik semmi folt,
Ha elég trójai életet is kiolt.

„A faló megvéd, Trója!” – hazudta Szinón.
De hiszen a várost védi rég Apollón! –
Így gondolkodott a hű papja, Laokoón.
Meg is ölette őt ezért Poszeidón.

Az éj leple alatt a görögök öltek,
Tíz hosszú év után végül csellel győztek.
A város romjain egy utolsót főztek,
Majd pihenni mindannyian hazatűztek.

A túravezető most a bérét kéri,
Higgy nekem, meséje ezt a pénzt nem éri.
Hanem ez a háború inkább volt égi,
Mint emberi, de ez a történet régi...

Tűz

Ezt csak úgy mesélték nekem,
Léghajóval mentek egen.
Az utasok között egy ész!
Egy ész nélküli tűzszerész
Tűzszerét rosszkor használta,
Ez nem vált senki hasznára.
Melegből aztán volt bőség –
Elviselhetetlen hőség!
Percek alatt el is égett,
Nem hagyott, csupán emléket.

